

[Sundhedsministeren]

til lov om ligsyn, obduktion og transplantation m.v., som justitsminister Hans Engell fremsatte den 17. januar 1990. Bemærkningerne indeholder blandt andet følgende oplysning: »En indførelse af hjernedøds kriteriet vil betyde, at det af selve loven fremgår, at lægelig behandling, herunder brug af respirator, kan ophøre, når hjernedød er konstateret.«, jf. Tillæg A til Folketingstidende 1989-90, sp. 3797.

Jeg kan i øvrigt bekræfte, at der er mulighed for at stoppe udsigtsløs behandling, såfremt en patient er uafvendeligt døende og en behandling kun vil udskyde tidspunktet for dødens indtræden.

Spm. nr. S 1684

Til *justitsministeren* (18/7 94) af:

Birthe Rønn Hornbech (V):

»Er ministerens udtalelse til Information den 15. juli 1994, hvor ministeren på forhånd forsikrer, at der ikke vil blive rejst straffesag mod nogen for falsk anmeldelse i forbindelse med Amnesty Internationals rapport vedrørende anholdelser på Christiania, udtryk for, at ministeren har foretaget ændring af anklagemyndighedens struktur, og udtryk for, at ministeren mener, at den efter politiets og lokalnævnets eget ønske bebudede retlige undersøgelse blot skal være en skinproces, eller er udtalelsen udtryk for, at der er talt, før der er tænkt?

Begrundelse

Det er et grundlæggende princip i dansk strafferetspleje, at anklagemyndigheden ikke træffer afgørelse, endside udtaler sig om, hvorvidt der skal ske tiltalerejsning, før efterforskning er afsluttet.

Det er endvidere efter retsplejeloven politiet, der rejser sigtelse, ligesom kompetencen til, hvem der skal afgøre tiltalerspørgsmålet, nøje er beskrevet i retsplejeloven.

Retsplejeloven synes ikke at skulle forstås således, at justitsministeren – forinden en sag overhovedet er undersøgt, og forinden politiet har rejst sigtelse, og forinden den rette anklagemyndighed har truffet afgørelse om tiltalerspørgsmålet – kan træffe afgørelse om tiltalendeladelse.

Det er derfor vigtigt at få ministerens opfattelse af den gældende retstilstand afklaret.

Svar (1/8 94):

Justitsministeren (Erling Olsen):

Jeg kan henvise til vedlagte besvarelse af 11. juli 1994 af spørgsmål nr. 245 af 6. juli 1994 fra Folketingets Retsudvalg (Alm. del – bilag 670).

Som det fremgår heraf, vil det forhold, at en anmeldelse efterfølgende viser sig at være objektiv urigtig, ikke i sig selv være tilstrækkeligt grundlag til at rejse straffesag mod en person for falsk anmeldelse. Afgørende herfor vil være anklagemyndighedens vurdering af de konkrete omstændigheder, herunder navnlig, hvorvidt det må antages, at der foreligger det fornødne forsæt, således at sagen kan føre til domfældelse. Ingen skal være i tvivl om, at en forklaring er strafbar, når den afgives imod bedre vidende.

Bilag

Justitsministeriet

Besvarelse af spørgsmål nr. 245 af 6. juli 1994 fra Folketingets Retsudvalg (Alm. del – bilag 670)

Spørgsmål:

»Vil ministeren sikre, at de personer, der er omtalt i Amnesty Internationals rapport om politiet, ikke risikerer represalier, f.eks. i form af anklager fra politiet om falsk anmeldelse som følge af deres omtale i rapporten?«

Svar:

Jeg betragter det som en selvfølge, at personer, der indgiver klage over politiet, ikke udsættes for noget, der med rette kan karakteriseres som »reprisalier« fra politiets side.

Jeg finder derfor ikke anledning til at tage særlige forholdsregler til sikring heraf.

Betingelserne for at straffe for falsk anklage, falsk anmeldelse, falsk klagemål og falsk forklaring m.v. fremgår af straffeloven og retsplejeloven.

Straffelovens § 164, stk. 1, om falsk anklage er sålydende:

»Den, der afgiver urigtige oplysninger til offentlig myndighed med forsæt til, at en uskyldig derved bliver sigtet, dømt eller undergivet strafferetlig retsfølge for et strafbart forhold, straffes med hæfte eller fængsel indtil 6 år.«

Straffelovens § 165 om falsk anmeldelse og falsk klagemål lyder således: